

„Áldalak Téged Atyám, menny és föld ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett ez neked!”

De mit is jelent „kicsinynek” lenni? Egyszerűséget, alázatot, elfogadást, azt, hogy nem okoskodom túl a dolgokat, nem ragaszkodom a saját ötleteimhez és szerintem működő megoldásaimhoz. Bizalmat jelent, bizalmat abban, Aki nagyobb nálam.

Merek-e „kicsiny” lenni? Hiszem-e, hogy Valaki jobban tudja, mi a jó nekem, és ha tényleg odafigyelek Rá, ha tényleg érdekel, hogy mi az Ő terve, akkor azt meg is mutatja? Hiszem-e, hogy ez mindenképpen csodálatosabb, mint amit én valaha is el tudtam volna képzelni, még akkor is, ha most nem értem, miért is vezet bizonyos nehézségeken keresztül? Meg merem-e nyitni előtte a szívemet, el tudom-e fogadni az Ő akaratát, akkor is, ha nem értem, hiszem-e, hogy így megkaphatom az Ő gyermekeinek szabadságát és örömét – ami soha nem a körülményeimtől függ, mert ez az Ő öröme.

Néha persze nagyon fájdalmas szembesülni azzal, valójában mennyire tehetetlen vagyok az életem bizonyos nehézségeivel kapcsolatban. De ha belátom, hogy én itt már tényleg nem tehetek semmit, ha elfogadom, hogy én ehhez „kicsiny” vagyok, és rá tudom bízni a dolgot az én Mennyei Atyámra, akkor elkezd működni az Ő ereje, akkor csodák történhetnek, bennem és körülöttem is. Ő soha nem hagy cserben minket, mert Isten hűséges az Ő ígéreteihez. A mai szentírási szakaszunk végén is az egyik ígéretét olvashatjuk: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek.”*

Merek-e elég „kicsiny” lenni ahhoz, hogy megtaláljam ezt a nyugalmat?

Czibolya Edit, Budapest